

Отъ казано-то ся разбира, че никои не бива да ся прѣкори за простѣ-тѣ си работѣ и за занаята си, съ кой-то ся поминува, както что ни единъ свѣстенъ и разбранъ чловѣкъ не ще прѣкори нѣкого си за простый му родъ; чловѣкъ не е кривъ ни за едно-то ни за друго-то.

Ни една почтена работа, ако ся разгледа сама по себе, не е неблагородна, не е за извръганіе; защото-то трѣбува на свѣта. На примѣръ что бы правильъ свѣтъ-тѣ, ако да нѣмаше орачи, копачи, камънари, дръвари и пр.? И тыя хора сѣ така потрѣбны за чловѣческо-то общество, както что сѣ майстори-ти, кои-то градятъ великолѣпны черковы, мѣрачіе-ти (инжинери-ти), кои-то правятъ желѣзници, и дръжавници-ти, кои-то вртятъ и оправятъ дръжавѣ-тѣ.

Каквѣ-то работѣ и да е надѣлено чловѣку да работи, той все може да искарга отъ неѣ облагѣ и за себе и за общество-то и да ся поминува, стига да ѣ има на сръдце и да си ѣ гледа и врѣши умно и прѣгаво. Така чяето ся случва та единъ простъ селянинъ и купецъ съ хытринѣ-тѣ и прѣгавинѣ-тѣ си хыляди и ся подвигне така високо, что-то да го сочатъ съ прѣстъ па и да му ся кланятъ дори и най-благородни-ти и болѣри-ти, кои-то инакъ отъ голѣмщиѣ-тѣ си не быхѣ го ни погляднѣли.

Много по-добрѣ е да си гледа чловѣкъ онѣ работѣ, на коѣ-то ся е приучилъ и обигралъ, а не да ѣ мѣнява и да ся залавя ту за една, ту за друга, и то за таквѣ, за коѣ-то не е приготвенъ и опытенъ. Има примѣры, кои-то показватъ, че нѣкои си хора отъ простѣ-тѣ си работѣ ся подвигнѣли и хылядили, а отпослѣ кога зели да ся срамувать отъ работѣ-тѣ си та ѣ напустили и ся заловили за дру-